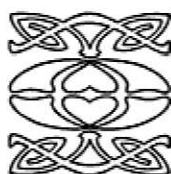

Vežalo me je v vratu in tiščalo v prsih, tako čudno je bilo vse to. Noč, zvezde, mesečina, vse tiho, samo otožna pesem za gozdom in tam pred tabo klečeč starec, ki se pojemajoče oglašala in prosi milosti.

„Štiri mi je dal Bog, a nobenega ti nisem pripeljal. Domača zemljica, ti zlata, sveta, edina . . . odpusti, odpusti! Sinčki, vi sinčki moji . . . izgubljenčki . . .“

Odplazil sem se domov, odprl sem okno, stal kakor kip in gledal po svetli noči. In kakor bi bila vsrkala v sebe starčkov glas, se mi je zdelo, da šušti po njej: Zemljica sveta . . . sinčki, izgubljenčki . . .

Ivan Petrovič:

Entree.

Stopila predme je podoba daljnih sanj —
Pozdravljena mi sredi zlatih dni!
Zanos moj gre prek črnega sveta,
odkar objem je naju združil nem.

Z menoj resnica živa, ne fantom
več praznih iluzij . . .
Ko srce s srcem družijo se iskanim,
umre ves strah preteklih dni.

Na ustnih smeh in smeh v očeh —
to pot bo najina, pravljičica sreče . . .
Pa če se zgrne tema nad menoj:
kdor je življenje živel, ne trepeče.

